

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Thronus Dei Maria Deipara

Spinelli, Pietro Antonio

Coloniæ Agrippinæ, 1696

De tertio, quod est peccatores ad pœnitentiæ sacramentum perducere, n.

28

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46853](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46853)

ad fores præstolante. Dum verò Virgini beatiffimæ se commendavit, somno ibidem subito corripitur. Interim Deipara Virgo spæcie, habitu, cæteris denique omnibus matronæ consopitæ consimilis, foras exit e templo; equum conscendit dat in viam sese cum milite, qui suam raptus uxorem ad conditum cum ea locum pervenit. Hic ecce impostor diabolus, tametsi primò præterè eo festinaret, mox tamen appropinquans infremuit, ac propius accedere præ timore non ausus. Absterge, militi dixit, hominum infidelissime quid mihi sic illulisti hæcine pro tantis in te collatis beneficijs mihi rependis? tu enim in conjugis, quam perieram, locum, Dei Genitricem substituiti. mihi quæ adduxisti: à tua enim conjuge pro illatis mihi injurijs pœnas repetere cupiebam; tu verò hanc adduxisti, ut me torqueat, & in infernum detrudat. Tunc Deipara sanctissima (neque enim præ timore, & admiratione loqui quicquam poterat miles) nequissimum spiritum objurgavit, quod Mulieri sibi devotæ nocere præsumpsisset, eum quæ in inferorum carcerem abire iussit, edixitque pro potestate, ne quid in posterum nocenti inferre audeat ijs qui sui student obsequio, ac pietati: ille verò magno ejulatu recessit mox Militem, qui cum magno sensu doloris ex equo desiliens ad ejus sese pedes abjecerat, graviter increpans ad suam jubet uxorem, (quæ adhuc in Ecclesia divinitus consopita dormiebat) redire: cum ea domum repetere; omnes quæ dæmonis divitias confestim abjicere. Fecit is, quod est iustus. Conjugi, quam somno excitavit, ordine narrauit universa, dæmonis divitias abjecit, & quoad vixerunt ambo in sanctissimæ Virginis, à qua innumerabilibus postmodum divitijs aucti sunt, patrocinio ac clientela perstiterunt. hæc Iacobus de Voragine in festo Assumptionis B. Mariæ. hujus exempli meminit S. Antonius 4. par. titu. 15. cap. 32. §. 2. & Specul. Exempl. dist. 3. num. 61.

Iacobus de Voragine. S. Antonii. Spec. Exempl. dist. 3. num. 61.

De tertio beneficiorum genere, quod est peccatores ad pœnitentiæ Sacramentum perducere.

POENITENTIÆ SACRAMENTUM

complures Deipara ope sunt consecuti.

²⁸ Monachus **M**onachus quidam Cisterciensis gravia quædam peccata ante conversionem

commissa propter erubescensiam neque in seculo, neque in Monasterio confessus erat; cumque infirmatus ad mortem scilicet jaceret, vidit duos terros spiritus in angulo domus complotis manibus cachinnantes, atque ad invicem dicentes: Cras hora tertia deducemus cum magno gaudio animam hujus ad infernum. mox infirmus tremere cœpit, atque pallecere maxime propter remorsum conscientie. Pavens ergo, & circumspiciens contemplatus est in angulo opposito Matronam pulcherrimam dæmonibus cachinnantibus sic respondentem: Nolite, nimis gaudere, ego illi dabo consilium, qualiter dentes vestros euadat: visione disparente Monachus Priorem vocavit, cui omnia sua peccata meritis B. Mariæ Virginis adjutus plenè, ac devotè confitens, sacra Eucharistia munitus, & oleo sacro inunctus, hora à dæmonibus prædicta sub spe veniæ spiritum exhalavit. Casarius lib. 7. c. 9.

Cum duo pauperes Parisijs collecti fuissent in hospitali, quod situm est ante Deiparam oratorium in paradiso. Viro cuidam religioso ejusdem hospitalis ministro, ipsa Virgo benignissima, cui cura est de omnibus, apparuit dicens: Bone pater vide, ut diligentia, ac custodia custodiantur illi duobus pauperibus, quin in periculo sunt, & dæmones cum multa sollicitudine circumstant, quomodo eis nocent. Quod cum indicasset Sacerdoti, & ille eos semel, ac secundo ad emundationem conscientie hortaretur, nec proficeret: tandem subiunxit; Miseri ego vos esse in peccatis gravissimis, citroque moriemini, & nisi confessi fueritis, intrabitis gehennam, pœnis æternis cruciandi. Illi verò territi, & quod credilibus est precibus beate Dei Genitricis Mariæ illuminati, peccata sua confessi sunt, moreque Christiano decedentes, dæmonibus luctum, & sanctis Angelis gaudium fecerunt in cælo. Casarius lib. 7. cap. 10.

29 Matrona quædam religiose valdè conversationis, licet maritali vinculo tenere tamen: tamen ieiunijs, orationibus, elemosinis, cæterisque religiosis actibus insistens, in habitu seculari, vitam regularem quodam modo ducere videbatur. Verùm piaculum quoddam in adolescentia commissum præni erubescens nemi confessus est; quod tates autem confitebatur, ita confessionem clauderebat: De omnibus peccatis meis, quæ modo præteritis, præteritis,

protuli, & qua non protuli, culpabilem me fateor coram Deo, & vobis: quæ verba cum in linguis confessionibus iteraret, trahebatur ex inordinatis longis suspiriis, & tota protinus in lacrymas soluebatur: quod cum per annos plurimos vniiformiter ageret, Sacerdos vt erat pius de ipsius, quare multis argumentis id ab ea elicere curauit, sed cum nihil proficeret, monuit eam vicini Monasterij Cluniacensis (sic enim habet Vincentius Beluacensis) suam conscientiam totam aperire. Cum ergo mulier ipsum Priorem adisset, nihil aliud ei dixit. Factum est autem, vt infirmata, & minime confessa moreretur, & diutius mortua iacuit, donec filia de alio remoto vico, ad maternas exequias vocata adueniret: quæ cum tandem concito gradu magnis eiulacibus aduenisset, foemina, quæ defuncta erat reuixit, & filiae flenti ait: Nolite timere filia, quoniam miserante Deo reuixi, eaque iubente, Sacerdos propere accessit, & secedentibus cunctis contagium venenosum per confessionem emittitur, atque diluitur. Postea confluentibus populis ad tantum miraculum, ipsa mulier inestimabilis gratia Dei in se facta, reitit, & pronuntiatrice effecta, rei ordinem cunctis exposuit, qualiter per interventionem piissimæ Dei Genitricis liberata fuisset: Ego, inquit, miserabilis peccatrix coram oculis hominum propter religiosam conuersationem, quam prætendebam, stare videbar, sed eorum Deo in ruina mortis iacebam: constituit enim Deus in Ecclesia homines per confessionem saluare. Ego verò licet de cæteris peccatis puram confessionem facerem, tamen quoddam graue peccatum nulli vnquam sum ausa confiteri, propterea opera bona, quæ faciebam instructuosa mihi reddebantur: verum tamen eundem lapsum meum singulis ferè diebus beatissimæ Dei genitricis coram ipsius altari, vel imagine, seu vbicumque poteram, poenitendo, lugendo, ipsius misericordiam miserabili quærimonia implorabam ne me pro hoc peccato meo pateretur æternæ damnationis sententiæ subiacere. Postquam autem mortis debitum solui, protinus à malignis spiritibus vndique vallata crudeliter rapiebar, impellebar, discutebar, & cum amantissima exprobratione peccati mei, ad inferni supplicia trahebar. Itaque omni auxilio,

& consilio destituta recordata sum, quod hoc ipsum peccatum meum, pro quo iustam damnationis sententiam excipiebam, beatissimæ Dei Genitrici Mariæ euilando frequenter confiteri solebam, & continuo modicum spei aliquid concipiens, ipsam matrem misericordiam, & vnicam spem miserorum, ne me miseram in summo necessitatis articulo constitutam dereliqueret, vobis magis, atque suspirijs, quam verbis orabam. Nec mora, eadem consolatrix, & protectio omnium ad se contugentium, tanquam Stella Matutina, & fulgor meridianus adueniens, teruit, & increpauit demones qui mihi illudebant, quod suam ancillam inuadere præsumpsissent, iussitque quanto citius deponere prædam ibique dimittere eam donec à Domino egredere sententia, quid inde fieri deberet. Cuius dicto citius paruissent nequam spiritus, ipsa Mater misericordiam accedens ad filium, enixè orauit pro me: cui Dominus Nocti dilecta Mater, quod sine confessione saluari non potest quisquam: sed quia fas non est, vt pro quavis petitione repulsam à me patiaris, & extra carnem locum, confitendi, & poenitendi non est, placet, vt hæc anima proprio corpori reddita, quod male deliquit & peius apud se retinuit, humiliter poenitendo confiteatur, statimque reducta, debito tandem ordine misericordiam consequatur. Mox itaque Domino imperante, & piissima Domina nostri sollicitè procurante, missus est ad me Angelus bonus, qui de omni expectatione malorum spirituum eripiens, proprio corpori sicut cernitis restituit. Nunc ergo confessione perfecta tempus est, vt abeam minimè iam reditura: sed in æternum Dei misericordiam cantatura, qui me licet indignam tremendo suo iudicio eadem misericordia præueniente, & subsequente tam dignanter subtraxit: cum hoc illa dixisset, caput seretro reclinavit, & signo crucis se muniens, spiritum exhalauit. hæc ex libro de vitis illustribus Ordinis Cisterciensis apud speculum exemplorum dist. 3. num. 46. Idem exemplum refert Vincentius Beluacensis in spec. histor. lib. 7. cap. 11. 7. idque in Tertio torio Lingoniensi accessisse, eamque post confessionem sacra Euchantia percepta obisse scribit:

Alia quoque insignia, quæ ad hoc genus spectant, exempla habes in fine.

Speculum
Exemplorum
Vincentius
Beluacensis

De quarto beneficiorum genere , quod est à certo interitu seruare.

MVLIER AB IMMINENTI NECE

per Deiparam erepta ex Sigeberto.

30 Ad ignem damnata mulier per Deiparam incolumis seruetur.

Mulier quædam ex Sigeberto in Chronicis circa annum Domini 1094. non procul ab vrbe Laudunensi propter sui generi necem, quam à duobus viris eidem inferendam curauerat, ad ignem damnata, cum ad supplicium duceretur, forte per Deiparæ Templum, transiens, in eo Virgini magna fiducia supplicauit; seque totam eius patrocinio commendauit; mox in magnum, ac vehementem ignem semel, atque iterum coniecta; Dei, & Virginis beneficio, neque ipsa, neque eius vestimenta ab eo quiquam læta sunt: quare ipsa vna cum populo ad idem Virginis templum, non sine ingenti hominum admiratione Deo & Virgini gratias actura venit, tantumque miraculum ad Virginis inuocationem gestum communi lætitia est celebratum. de hoc etiam Vincētius Vincentius in spec. hist lib. 25. cap. 90. & Baronius tom 12. ad annum 1094.

Vincētius Vincentius Baronius.

MILES DEIPARÆ BENEFICIO

à fornacis incendio præsruatur.

Deuotus B. Virginis Miles ab infanti neco per eam liberatur.

Miles quidam Regi charus morti proximus, filio, quem vnicum habebat, inter alia impensè commendauit Primum, Missam vt quotidie integram audiret. Secundum, vt Deiparæ pietati studeret, ac virginitatem coleret, vel saltem à fornicatione caueret. Is ergo parentis demortui dignitatem apud Regem consecutus patris monita fideliter, ac studiosè seruabat; ideoque omnibus charus erat. Verùm cum ab æmulo quodam, apud Regem, suspecti in Reginam amoris crimine, per inuidiam accusatus esset. Rex leuissimo iudicio nimis credulus, ijs, qui laterum, calcisve fornacem curabant, præcepit vt primum quemque à se sequenti die ad eos missum in fornacem ignis proiecerent. Rex ergo mane iussit innocentem militem ad fornacem pergere, & apud fornacis magistrum Regis præceptum vigere. Is digressus à Rege, audito campanulæ signo in Ecclesia, quæ in via occurbat, ad eam dispergit; Missam de more auditurus, vel iuxta

parentis consilium oraturus. Cumque preces ad Deiparam fudisset, ei que animam cum corpore, suam item virginitatem commendasset. Mox etiam Dei nutu ad horam obdormiuit interea æmulus ille à Rege impetratus, vt eius nomine ad fornacem accederet, intellexeretque num Regis imperium executi fuissent. Quò cum contento cursu eques peruenisset, quæ fuit ab eis num Regis edictum perfecissent. At ij non perfecimus, inquit, sed abque mora perficimus; atque arripit hominem frustra reclamantem, & euulntem, ac negantem esse se hominem illum, qui ex Regis esset sententia comburendus, in ignem coniecerunt. Haud ita multo post subsequitur innocens miles, cognouitque à ministris præceptum Regis iam planè perfectum. Atque ea quidem omnia cum Rex ordine intellexisset; simul etiam didicisset, qua occasione innocens ille diuini substitisset, æmulus verò igni absumptus esset; Dei quidem prouidentiam, & militis innocentiam admiratus, arctiore eum complexus est studio, hic verò Deum laudibus effert; in Dei, ac Deiparæ obsequio deuotus persistit, & tandem migravit Speculum ad Dominum. Hæc in speculo exemplorum exemplis, distin. 9. num. 233. Idem ferè habet Bernardus Bernartus de Busto 2. par. Rosar. serm. 13. par. 3. lit. H. nus de de habetur etiam in serm. discipul. 48. de Sanctis. serm. Ludouicus Granatenfis 2. part. catech. cap. 27. ne diffidat. §. 10. idem ferè refert contigisse in Lusitania in Lud. Gran familia cuiusdam Reginae sanctitate in masculis clytæ.

De quinto beneficiorum genere, quod est à multiplici vitæ discrimine eximere.

COMPLURES DEIPARÆ OPE VITÆ discrimine exempti.

31 Iohannes Philippus Ambrosius Neapolitanus tenui re, sed magna religio; pui quid ne erga B. Virginem fuit. Is anno 1579 inter ab inimicis inciderat in armatos inimicis, à quibus riu manu quàm tumultuosissimè circumventus, ex Lauretia debatur ad necem. Iam vulneribus confolus haud procul exitio aberat: nec quisquam opem misero ferebat; & illi animis armisque infesti non prius cædendi finem facturi erant, quàm penitus extinctum cernerent. Ambro.

Tur fel... Enan... gio qu... Laure... na Virg... nie op... eripit...

Vota... ta opp... ne non... uti Na... chus a... potum...